

[Grethe Fenger Møller]

for folk holder op med at søge arbejde efter 3 måneder. Det var noget, jeg beskæftigede mig med, men jeg sagde ikke noget om, hvorfor folk holdt op med at søge arbejde, når der var gået 3-6 måneder. Jeg sagde, at man kunne konstatere, at folk søgte alle de stillinger, de kunne få, de første 3-6 måneder efter, at de var blevet arbejdsløse, og at de derefter holdt op med at søge. Jeg tror da, det er rigtigt, at når folk holder op med at søge stillinger, er det, fordi man, hvis man ikke får et job, ligesom mister modet og kører psykisk ned, som også hr. Bolvig var inde på; man føler, det er et nederlag at skulle gå ud og søge endnu flere stillinger. Den betragtning er jeg meget enig i.

Men på den anden side ved vi også godt, at de mennesker, der bliver langtidsledige, er dem, vi har sværest ved at få i arbejde igen, og derfor mener jeg, at man ved at prøve på at hjælpe folk over den psykiske hurdle, det er at være arbejdsløs i en lang periode, ved at prøve på at give dem et incitament, f. eks. sige til dem: nu bliver jeres situation forandret, nu må I gå ud og søge igen, faktisk vil le gøre folk en tjeneste. Jeg tror, at erfaringer fra næsten alle landets kommuner viser, at jo længere tid folk har gået arbejdsløse, jo sværere har de ved at finde arbejde, og jo større psykiske vanskeligheder er der forbundet med at tilpasse sig en ny arbejdssituation. Der er ikke tale om, at man kynisk ønsker at smide folk ud i arbejdsløshed, som hr. Jørgen Jensen sagde. Jeg tror ikke, der er nogen, der ønsker at afskedige folk, hvis de kan bruge deres arbejdskraft.

Jeg tror, hr. Arne Bjerregaard totalt har misforstået det konservative forslag, for man måtte nærmest forstå hr. Arne Bjerregaards udtalelser sådan, at han mente, målsætningen med forslaget var at løse arbejdsløshedsproblemet, og at det var en stereotyp måde at gøre det på. Vi har aldrig nogen sinde forestillet os, at gennemførelsen af vort forslag ville betyde, at vi så havde løst vores arbejdsløshedsproblem, og at arbejdsmarkedets parter, folketinget og dem, der i øvrigt er optaget af at løse arbejdsløshedsproblemet, bare kunne sætte sig ned og slappe af, fordi det konservative forslag nu var vedtaget. Det tror jeg ikke vil være rigtigt; jeg tror, der skal en lang række andre faktorer til. Vi skal have gang i hjulene, og det er ikke bare et spørgsmål om at vedtage vores forslag.

Det er heller ikke en målsætning, som hr. Arne Bjerregaard også antydede, at de arbejdsløse skulle betale gildet; det ønsker vi bestemt ikke. Vi ønsker, at der skal være et ordentligt dagpengesystem, og vi betragter det i høj grad som en økonomisk og en psykisk belastning for såvel den enkelte som for samfundet i dag, at der findes en så stor arbejdsløshed.

Hr. Bolvig spurgte, om man kunne regne med, at vi, hvis vores forslag om nedsættelse af dagpengene efter et års forløb til 8/10 ikke hjalp, ville komme med yderligere forslag om nedsættelse. Det vil vi ikke. Jeg mener ikke, man skal løse arbejdsløshedsproblemet ved, som hr. Bolvig antydede, at fordele arbejdet og gå ind for forbud mod overarbejde. Det er ikke den måde, vi løser det på. Vi må have en indkomspolitik, vi må kunne konkurrere med udlandet. Det er en debat, som vi tager i mange andre sammenhænge.

Så har vi jo alle sammen forskelligt temperament, og der er nok ikke nogen tvivl om, at arbejdsministeren og jeg har forskelligt temperament, det har vi haft lejlighed til at konstatere mange gange efterhånden, så vi kender jo hinanden. Jeg synes nu ikke, at arbejdsministeren havde nogen særlig grund til at glæde sig i dag. Når man har en rapport fra det økonomiske råd, når man har en rapport og en beregning fra det økonomiske sekretariat, og når regeringen selv har opstillet den direkte målsætning, at man ville nedbringe underskuddet på betalingsbalancen i 1979 til 6½ mia kr., synes jeg ikke, man kan gå rundt og glæde sig. Man har jo en lang række udsagn, der viser, at disse ting ikke kan holde stik. Så er man i hvert fald, synes jeg, lidt for glad af sind.

Jeg mener, at det af den analyse, som formandskabet kom med, meget klart fremgår, at der er en sammenhæng mellem udviklingen i dagpengestørrelserne og lønudviklingen, og at den påvirker vores konkurrenceevne. En af de ting, som vi har påpeget gang på gang er, at det, at vi har så høje lønudgifter, er en af de faktorer, der gør, at danske varer ikke kan konkurrere på det internationale marked.

Så var det interessant at høre ministerens oplysninger om, at der ikke findes nogen arbejdskraftmangel i arbejdsministeriet. Det kan man jo ønske ministeren til lykke med, og vi kan alle glæde os over, at arbejdet i